

Ordføreren (N. Winther): Til hvad den ærede Rigsdagsmand fra Belle (Lehmann) har anført, skal jeg tillade mig at sige, at jeg paa det Bestemteste maa tilraade Thinget at antage Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing. Det forekommer mig, at Risicoen, ved at Loven ikke udkommer iaar, og at Færingerne saaledes ikke blive deelsagtige i et Gode, som de meget længe have savnet, har en saadan Betydning, at man ikke for en sliq Ubetydeligheds Skyld bør sætte Loven paa Spil.

Krieger: Jeg maa tilstaae, at jeg indseer ikke, at der er den fjerneste Banskellighed ved dette Forslag; det er den Slags Forandringer, hvorom man lettelig vil blive enig, og, bliver man ikke enig, saa skal denne Uenighed ikke volde stor Skade, men i ethvert Tilfælde ligger det temmelig klart for, at der dog endnu vil hengaae mellem een og to Uger, hvori Regjeringen ikke godt vil kunne undvære os, og i den Tid vil der kunne være meget god Leilighed til at afgjøre det Spørgsmaal. Her er ikke blot Tale om det daglige Bederlag, men der er ogsaa Tale om Reiseomkostninger, og det forekommer mig, at naar man seer saa klart, som det dog her foreligger, at disse Udgifter til daglige Bederlag og Reiseomkostninger i communale Anliggender, hvor der ellers ikke er Spørgsmaal om saadanne Udgifter, i det staaende Udvalg blive større end den Sum, hvorover der raades, saa er det en meget besynderlig Lyft, at man endelig vil have denne Sag afgjort paa en saadan Maade. Jeg kan naturligviis ikke i og for sig lægge stor Vægt paa Sagen, men naar man seer det saa klart, som det ligger for i nærværende Tilfælde, saa veed jeg ikke, hvorfor man ikke skulde gjøre denne Ændring. Vi ere jo ellers, og det med god Grund, ikke saa angstelige, hvor der er Spørgsmaal om en Ændring af den Art, selv naar det er større Ting, som kunde sætte en Lov i Fare, som man meget kunde ønske kom ud; men her troer jeg ikke, at det er for forøvvent, naar jeg forudsiger, at denne Ændring ikke vil bringe Loven i Fare.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at denne Ændring næ-

sten med Genstemmighed er antaget i det andet Thing . . .

Formanden: Jeg tør bede den ærede Ordfører, om ikke at støtte sig paa den Genstemmighed eller Iffeenstemmighed, hvormed Ændringen er vedtagen.

Monrad: Jeg kan heller ikke Andet end ansee denne Sag for at være af meget ringe Vigtighed, skjøndt jeg vel troer, at det er det Rigtige, som Folkethinget første Gang antog. Det er et reent Skjøn, om man vil antage det for rigtigt, for en saadan ubetydelig Sags Skyld at sende Lovforslaget tilbage til det andet Thing — Udvalget har ikke kunnet ansee dette for rigtigt — og, da det andet Thing i alt Øvrigt har antaget Forslaget som det kom herfra, og kun har forlangt denne lille Ændring, synes mig, at det er en Art Høfligheds-sag — thi derom er det næsten, at det dreier sig — at vedtage denne Forandring. Jeg maa dog bemærke, at, naar den ærede Forslagsstiller har indvendt, at der let vilde fremkomme en større Udgift, end selve Sagen var værd, da hæves dette ikke ved hans Ændringsforslag; thi det enkelte Medlems Reiser blive de samme, og hans Udgifter paa Stedet blive de samme, eller det, som foranlediger Udgiften, bliver det samme, og at denne maastee bliver større end Sagen er værd, hæves altsaa ikke ved Ændringsforslaget. Det, hvorom det dreier sig, er, om Beløbet skal udredes af den Privates Lomme, eller om det skal udredes af Finantkassen, og jeg troer ikke, at Udgifterne ville blive saa store, at der er nogen Fare for, at de skulde udøve nogen skadelig Indflydelse paa Finantserne. Det kan maastee endog i enkelte Tilfælde være af Vigtighed, at der er en større Frihed med Hensyn til Valget af Medlemmerne af det staaende Udvalg. Det kan f. Ex. være, at man netop kan ønske en enkelt bestemt Person for at sætte den foreløbige Behandling af de paagjældende Sager i Gang, hvor det ikke saameget kommer an paa den enkelte Sags Bøengeværdi, som paa at bringe en fornuftig og hensigtsmæssig Behandling i Gang, og det kan være, at den Bedkommende kan have sin Bopæl laagt borte, og at det derfor vel kunde være en Hindring for hans Valg, dersom han ikke fik Reiseomkostningerne godtgjorte. Jeg